



נערת השבוע

מאז ומתמיד ידעה שולמית עינן כי התיאטרון נולד עבורה. רק התיאטרון הי שיפס לא ידע מזה.

אבל היא לא אמרה נואש. לא עם ה' עיניים החומות הנפלאות האלה שלה. היא ידעה שזה יעבור. שהתיאטרון יתבגר, יקבל שכל, ויקרא לה. היא לא תשפיל את עצמה ולא תתחנן להיות שחקנית.

בינתיים היא הלכה להיות קופאית, פקידה, וקופאית ופקידה. פעמיים בשנה היתה עוברת, כאילו דרך אגב, בתיאטרון, ושווה

אלת אותו: "סליחה, לא קראת לי ב' מיקרה? מפני שלא הייתי בעיר בזמן ה' אחרון." הוא לא קרא לה במיקרה.

אחר כך היא למדה אומנות הבמה וקיבלה עיניים מלאות-הבמה. התיאטרון החל סוף סוף להבין וקרא לה. שולמית בת ה'22 קיבלה את תפקיד הניצבת הראשית ב' לאחר הנפילה. היא מופיעה בארבע תיסורי

קות. בצמות, בשערות מפורזות, בשערות למעלה, ובננה. התפקיד אוטר עליה לדבר. מאז היא שקועה בתיאטרון כל היום וכל הלילה. הוא ממלא את כל יישותה, היא אומרת. ארבע תסורות על ראש אחד! לכן אין לה ראש פנוי לחבר.

בכלל, כל דבר מזכיר לה תיאטרון. אפילו החיים. למשל, היא הולכת ברחוב ורואה סוס. כשסתם נערה הולכת ברחוב, אז או שהיא לא רואה בכלל את הסוס, או שהיא רואה, אבל חושבת שזה סתם סוס.

כששולמית הולכת ברחוב, היא תמיד רואה סוס. ועל הסוס את לידי גודיבה. ואת מי בתפקיד לידי גודיבה? שולמית עינן.

או, למשל, היא הולכת ברחוב ורואה מטורפת שרה בקול דק של ציפור, וצועדת מעדנות בין המכוניות, כמו סהרורית. זה מזכיר לשולמית באופן אוטומטי את אר פליה. היא מביטה שוב על אופליה, ומה

עברית, אנגלית, צרפתית. ואלוהים — שכה תי לציין שיש לי עוד חיוך מלבב, ושיניים מלבינות. לא בזכות רופא-השיניים המקומי, אלא בזכות מישחת-שיניים שמן. כי שמן זה שמן, מה יש לדבר.

המצפון המזכירך

רותי יקירתי, בכל פעם שאני מומינה את חברי לביתי, הוא מוצא תירוץ שהוא לא יכול. כשהוא כבר מסכים, זה בתנאי שהורי אינם בבית. לפעמים קורה שהם נכנסים לחדר-האורחים, ואז הוא משתתק ומתכחץ בפניה, ואני מרי גישה שהוא סובל ממשנה. כשאני מגישה כיבוד, הוא אינו נוגע בזה אפילו בקצה המזלג, ורומז לי שנחלק.

אנחנו יוצאים כבר שלושה-רבעי שנה. הוא סטודנט ואני חיילת. אנחנו מתראים רק פעם בשבוע. אני אוהבת אותו מאוד. אך הוא קריר מאוד ביחסו אלי. אני לוחצת עלי לשאול אותו אם הוא חושב עלי ברצינות, ולמה הוא חותר, כי חבל על הזמן. אני מפחדת שאם אשאל למה הוא בא, הוא לא יבוא יותר. מה לעשות?

הנפחדת

יש לי הרושם שגם הוא שואל את עצמו את אותה השאלה. למה הוא בא? אני אענה במקומו: אין לו משהו אחר לעשות, ביני תיים. אין לו נערה אחרת, בינתיים, ועד אז לא איכפת לו לבלות איתך. אולי יש לו קצת מצפון מזכירך. ולכן הוא לא נוגע בבטיקוויטים של אמך.

שאלו אותו. למה לא? אין לך מה להפסיד. מתים מזה?

רותי יקירתי, כבר שלושה חודשים שאני יוצאת עם חברי. יש לו רכב, הוא מוציא אותי לקול-נוע, לוקח אותי למסיבות, לטיולים. הוא מחבב אותי מאוד, וחושב עלי די ברצינות. אני נבחלת ממנו ונסלדת כשהוא מנסק או תי. אבל אם אחרת עלי, אשאר תמיד בבית. מה לעשות?

צביה, חיפה לעולם לא תחליטי ממה את מתייסרת יותר. מלא ללכת למסיבות — או מכן ללכת נשק אתו. לכן המשיכי ללכת למסיבות, ולהתנשק אתו. לא מתים מזה. אחרת לא היית עושה זאת שלושה חודשים. זה יהיה גם דמיה-היין שלו. כי בסופו של דבר, הרי את הולכת אתו למסיבות כדי להכיר בחור אחר. זה יקרה. אני מקווה, בקרוב.

מכתבים לרות



קלה לרותי: "האם זקנתי מדי, אם ל'26 הגיעו שנותי?" אין לי מושג אם זקנת מדי או לא זקנת מדי, אבל אני בטוחה שאני צעירה מדי מכדי להבין את כתבין. מי שמבין, שיענה לה.

אויברסיטת רמלה

אחרי שקראתי את מכתבו החשוב של (2/1436) שנשלח אלי מכלא רמלה, נזכרתי ברעיון שכבר מזמן רציתי להפעילו: לשלוח חלק מכם, קוראים יקרים, לבית-הסוהר, ל' עבור שם קורס מזורז לכתיבת מכתבים. זה בית-הספר האידיאלי ללימוד כתיבת מכתבים.

שיפסו בעצמכם: "לבטח נהיר לך המושג אוניברסיטת רמלה. אם כך, ברצוני להציג את עצמי: הנני בוגר בית-הספר הגבוה, איך לעשות כסף מבלי להתאמץ? בתל-מונד. ועתה, ל' אחר שהוכחתי את עצמי בשטח זה, הנני לוחץ שוב את ספסל הלימודים, הפעם ב' אוניברסיטת רמלה, לשם קבלת תואר מוסמך במדעי החברה.

"אך מאחר ונציגי החברה הנאורה, ש' התקבצו כאן, אינם עונים על צורך מחקרי, הרי מחפש אני את המיפלט במדורך. "במילים אחרות — עבריי, המשלים את חובי לחברה בסוהר רמלה, ושמאס בכל הסובב אותו בין סורגי הכלא. הוא מחפש קשר עם אדם. אדם אמיתי.

"יש ברצוני להוסיף פרטים אנאטומיים נוספים: גילי 25, מהלך עדיין על שתיים בקומה זקופה. הגובה מתקרב ל'180. טרם נשרו לי כל השערות על הפדחת. דובר

בינתיים אני ממתינה למכתבים שלכם. שילחו מהר.

סחורה מבוקשת

רותי יקירתי, יש לי רגליים רזות. החברה קוראת לי רגלי נור, מלכת הגפרורים, אפשר לבקש אש, וכדומה, והדבר פוגע בי מאוד. איך אפשר להיפטר מרגליים רזות?

אסתר, אשקלון

הייתי מרחמת עליך, אילו היית שואלת איך להיפטר מרגליים שונות. בשביל מה להיפטר מרגליים רזות? הן סחורה מבוקשת בעולם. צריך רק להיפטר מהתסבין הישר אלי הנקרא רגליים רזות. כי רק בישראל עדיין סבור הגבר המצוי כי רגל רזה זו רגל מכוערת.

אני, במקומי, הייתי מאושרת וגאה ב' חלקך הרזה. חושפת אותו יותר, אפילו.

הכבוד, הכבוד

רותי יקירתי, אני חייל. אוהב לבלות ומבקר בהרבה כרסים. אבל כבר באמצע החודש אין לי

בנק ישר

מכתבים רבים שקיבלתי נשמעו לקוראים רבים מצחיקים. כמו מכתבה של הנערה ה' תמימה מכפר נידח בגליל, שכתבה: "אני חתיכה בומבה, וכשאני עוברת ברחוב כל הבחורים שורקים אחרי. אבל אבא שלי לא נותן לי אף פעם לצאת מהבית. מה ל' עשות?"

לנערה המיואשת, שכתבה את המכתב, זה לא היה מצחיק בכלל.

שלחו לי גם מכתבים מפוברקים. לא הר' בה. אבל שלחו. כמו המכתב בו מבקש זוג ערביי-הודיה עצה כיצד לחנך את בנם, ומה יהיה הלאום שלו, ובאיזה צבא ישרת? אילו היה הזוג הזה קיים, הוא לא היה שואל אותי שאלות כאלה, אלא שחבן נולד.

בעייה הזאת מלבנים לפני הנישואין. היה ברור לי שזהו מכתב פרובוקאטיבי של אנשים מתנגדים לנישואי-תערובת, והרוצים עלידי מכתב כזה להרגיז אנשים. לא פיר' סמתי את המכתב.

פרוטה בכיס. האם לדעתך, לא ייפגע כבר דה של הנערה, איתה אני יוצא, אם אבקש ממנה שתשלם בעצמה את הכרטיס?

יוסף ב. האם לדעתך לא יפגע כבודך אם היא תשלם בעד הכרטיס?

האביב הגיע, יחד עם קול התור, הפרחים, הציפורים ואקדחי הקפצונים של פורים. כבר היה חמסין. האנשים התקלפו מבגדי-הם. והפסיכיאטריסט הצעיר אמר לנערה היפה:

"אל תחשבי, חיליה, שאני מפשט אותך בשביל המיטה. זה בשביל הספה."

הופה היי

מה אמרתי לכם! האביב הגיע! לקראת צעדת ארבעת הימים מארגנים חברה ירושל' מים קבוצה של צעירים וצעירות, שהתכוו' ננו לצעוד כבודדים. הם אומרים שאם לסי' בול, או לסבול ביחד.

המעוניינים יתקשרו נא ישר עם שמואל, ח"ד 4013, ירושלים.

שיעור בשירה עברית

משוררת השבוע היא (1/1436) הרמת גנית. הבה ננתח יחדיו את יצירתה בת' האלמחתי.

בית ראשון: "אל מדור רגעי הייאוש / ההיצע והביקוש / אל מורה נבוכים / ורועה התועים / אספני תחת כנפיך / הטמיעני בקהל נדרפיך."

בעברית פירושו של דבר: המשוררת מב' קשת עזרה מרות.

בית שני: "כי מה חמדת זרים / עם נופת צופים / אולי את כאן תיקחה גולמת / השיבי לי מעט תוחלת."

תיקחה פירושה תיקוה. אבל את הרעיון הכללי, ומדוע המילה תיקחה נימצאת דוחקא כאן, לא תפסתי.

המשוררת מסיימת את מכתבה בזעקה

רות יקירתי

המכתבים החלו זורמים. הוא מקנא, היא אדישה, החבר שלה נשוי, החברה שלו עזבה אותו. להתחתן איתו או לחכות עד שיפתח חשבון בבנק?

אני שמחה שפתאום גיליתם שיש לכם בעיות, ואני מקווה שמלאתי את חובתי לאותם שהיו זקוקים לי עד עתה.

אורקיי, אני יודעת שיש קוראים האומרים: "למה לי לשאול אותך? אני יכולה לשאול את הידידים שלי?"

אינני עומדת כאן לגלות את אמריקה, אבל יש אנשים שאין להם ידידים. יש כי אלה שאין להם אפילו איש אחד שיאזין להם. ויש כאלה המתביישים לשאול ידידים.

בשביל זה בדיוק אני מקבלת משכורת.

בכל זאת, אני יודעת שרבים מכם עדיין מהססים. יש לי הרגשה שלא רכשתי את אמונם של חלק מכם, ושהרבה עדיין לא עיכלו את הרעיון שתפקידן כאן לעזור להם. אנא, אל תתביישו. העזו ושאלו כל מה ש' מציק לכם. בכל שטח שהוא. הכל נישמר בסוד, אני מבטיחה.

מכתבים רבים שקיבלתי נשמעו לקוראים רבים מצחיקים. כמו מכתבה של הנערה ה' תמימה מכפר נידח בגליל, שכתבה: "אני חתיכה בומבה, וכשאני עוברת ברחוב כל הבחורים שורקים אחרי. אבל אבא שלי לא נותן לי אף פעם לצאת מהבית. מה ל' עשות?"

לנערה המיואשת, שכתבה את המכתב, זה לא היה מצחיק בכלל.

שלחו לי גם מכתבים מפוברקים. לא הר' בה. אבל שלחו. כמו המכתב בו מבקש זוג ערביי-הודיה עצה כיצד לחנך את בנם, ומה יהיה הלאום שלו, ובאיזה צבא ישרת? אילו היה הזוג הזה קיים, הוא לא היה שואל אותי שאלות כאלה, אלא שחבן נולד.

בעייה הזאת מלבנים לפני הנישואין. היה ברור לי שזהו מכתב פרובוקאטיבי של אנשים מתנגדים לנישואי-תערובת, והרוצים עלידי מכתב כזה להרגיז אנשים. לא פיר' סמתי את המכתב.

היא רואה? את שולמית עינן.

או כשהיא מסתכלת על עצמה בראי. אילו היא היתה סתם איוו נערה בלי חוש מפותח לתיאטרון, היא היתה רואה בראי את עצמה. אבל היא לא. היא מסתכלת בראי ורואה שם תמיד את לידי מאקבס. מי זאת לידי מאקבס? שולמית עינן.

יתכן שכל זה נשמע קצת מסובך. אבל כאלה הם החיים.

"עתה יוכיח העתיד אם קיימים בני-אדם במדורך." אני מקווה שכן.

חנפנית

נעמי שחרצמן, מרחוב העבודה 30, תל-אביב: "ברצוני להודות לך, רותי יקירתי, על מיעפלך המבורך. הערותיך הקלילות משמשות חומר נפלא למסיבות החברה. כל הכבוד לרשימות שלך על נערות השבוע. אל תשימי לב לכל המשמיצים אותך, זה בטח מתוך קנאה על כישרונך הבלתי-רגיל. אל ייאוש."

סתם חנפנית אחת.

יש לי מכיר רוק. הוא שונא חתונות. מפני שכל הקרובים והזדוים לוחצים לו ידיים ואומרים בקרוב אצלך. בזמן האחרון הוא גילה שיטה. כשהוא רואה מרחוק את הסכנה המתקרבת, בצורת זודה זקנה, הוא ממחר לגשת אליה, להושיט יד ולאמר הרא' שון: "בקרוב אצלך". מאז לא נישאים אליו עוד.

קובע הרבה פגישות

הוא כבר כתב פעם אלי, והוא מודיע שקיבל המון תשובות. הוא קבע המון פגי' שות, אבל לצערו הרב כל הבנות היו מבוגרות מדי. לכן הוא רוצה לנסות שוב. שימו לב: "גילי הוא 25, שישה חודשים, שעה אחת ושמונה רגעים." מקצועו טכנאי רדיו והרתחים די טובים. הוא אוהב לראות מוסיקה ולהאזין לסרטים. בדרך כלל הוא שחרחר.

הוא סבור שנערה חיפאית בגיל 22-17 תתאים לו. "אפשר גם תיירת חיפאית." מספרו 3/1436.

יש לי רעיון. מה דעתך, אברהם, לכתוב לי רשמים מהפגישות שקבעת דרך המדור? כיצד נפגשתם? איך הכרתם?

יתומה

היא בודדה. אין לה הורים וקרובים. היא מציינת שהיא משכילה מאד, ומוכנה להראות לכל מי שלא מאמין את תעודת-הבגרות שלה. יש לה שיער ירוק ועיניים בהירות, או אולי להיפך. לא חשוב.

חשוב הוא שהבחור יהיה משכיל, עדיף נפש ורציני ביותר, כי היא מאד עצובה ו' מדוכאת. היא (5/1436). שהבחור יהיה בן 23-26.